

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **GREEN – SWAN PHARMACEUTICALS CR, a.s.**, se sídlem Pod Višňovkou 1662/27, Praha 4, zastoupené JUDr. Alešem Zemanem, advokátem se sídlem Svobodova 137/7, Praha 2, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, se sídlem Květná 15, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2011, č. j. BA915-2/114/9/2010-SŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2014, č. j. 31 A 23/2011 - 184, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 2. 2011, č. j. BA915-2/114/9/2010 – SŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla žalovaná odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Praze ze dne 10. 11. 2010, č. j. CS 141 - 8/U/202/1/2010 – SŘ, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za to, že uvedla do oběhu potravin se zdravotním tvrzením *„Přípravek obsahuje navíc vápník a vitamín D₃, které napomáhají snižovat riziko vzniku osteoporózy a zlomenin.“* na obalu. Tímto jednáním měla žalobkyně porušit čl. 10 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006, o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 1924/2006“), a naplnit tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu ve správním soudnictví, o níž Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodl rozsudkem ze dne 21. 9. 2011, č. j. 31 A 23/2011 – 38, kdy dospěl k závěru o její nedůvodnosti, a proto ji zamítl. Ke kasační stížnosti žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil svým rozsudkem ze dne 7. 10. 2013, č. j. 6 Ads 167/2011 – 150. Krajský soud následně rozsudkem ze dne 25. 6. 2014, č. j. 31 A 23/2011 – 184, opětovně přezkoumal

zákonnost napadeného rozhodnutí, u něhož nezjistil vady, a stěžovatelčinu žalobu jako nedůvodnou opět zamítl.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) rozsudek krajského soudu napadla kasační stížností a navrhla, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. K tomu uvedla, že uložená pokuta je vůči hospodářským výsledkům stěžovatelky vysoká a její zaplacení by znamenalo výrazný zásah do stěžovatelčina hospodaření. Podotkla rovněž, že je právnickou osobou zaměstnávající značné množství osob, kterým pravidelně vyplácí mzdu a hradí za ně příslušné odvody, vedle kterých je povinna současně hradit státu své daňové povinnosti. Vzhledem k výši pokuty pak stěžovatelce hrozí nutnost řešit nedostatek finanční hotovosti úvěrem, čímž dojde opětovně k nárůstu jejích dalších plateb. Přiznání odkladného účinku stěžovatelčině kasační stížnosti by podle jejího názoru nebylo v rozporu s veřejným zájmem, který v této věci spatřuje v ochraně spotřebitelů před klamavou reklamou a klamavými informacemi. Veřejný zájem je dle stěžovatelky chráněn již tím, že výše popsaná reklama, bez ohledu na výsledek daného soudního řízení, není používána, a tudíž nemůže přiznáním odkladného účinku vzniknout nikomu újma. Odklad vykonatelnosti do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak má stěžovatelce umožnit v případě nevyhovění její kasační stížnosti vytvořit ve svém peněžním oběhu rezervu k úhradě pokuty. Nepřiznáním odkladného účinku tak údajně hrozí stěžovatelce nepoměrně větší újma než jeho přiznáním, kterým by újma nevznikla nikomu.

[4] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se pak užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Nejvyšší správní soud předesílá, že pravidelně je odkladný účinek spojován s tzv. řádnými opravnými prostředky, např. odvoláním. Naproti tomu u opravných prostředků mimořádných, mezi něž spadá i kasační stížnost, je přiznání odkladného účinku předmětem úvahy rozhodujícího orgánu (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 581/06 ze dne 11. října 2006, <http://nalus.usoud.cz>: „Účelem [odložení vykonatelnosti rozhodnutí] je vytvoření časového prostoru pro posouzení ústavní stížnosti tak, aby před rozhodnutím soudu nedošlo k nevratným krokům, po nichž by se jeho rozhodování stalo jen akademickým cvičením a ochrana ústavně zaručených základních práv a svobod by byla toliko iluzorní“).

[7] Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, kasační stížnost zásadně odkladný účinek nemá. K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl kasační stížnosti takový účinek přiznat, musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma

pokračování

nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tak má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012 č. j. 1 As 27/2012 - 32, dostupné na www.nssoud.cz). Stěžovatel v odůvodnění svého návrhu musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná.

[8] V tomto případě však stěžovatelka pouze uvedla, že nepřiznání odkladného účinku její kasační stížnosti by představovalo výrazný zásah do jejího hospodaření, jelikož by byla nucena řešit nedostatek finanční hotovosti úvěrem s následkem opětovného nárůstu jejích dalších plateb, ale blíže nevyjasnila, jak k tomuto závěru dospěla, ani své tvrzení nijak nedoložila (např. listinami dokládajícími její skutečnou ekonomickou situaci). Obecné konstatování o povinnosti stěžovatelky odvádět daně a odvody vůči státu nezakládá bez dalšího předpoklad její neschopnosti zaplatit pokutu. Takové vyjádření pro použití tak výjimečného institutu, jakým přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je, nemůže postačovat. Stěžovatelčino tvrzení o hrozící újmě ve formě nárůstu jejích dalších plateb bez konkrétních tvrzení, z nichž by bylo patrné naplnění podmínek ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., není dostačující. Argument o nutnosti vytvoření rezervy na zaplacení pokuty rovněž nemůže obstát, neboť k tomuto měla stěžovatelka dostatek času (žaloba proti napadenému rozhodnutí, jež nabylo právní moci dne 18. 2. 2011, byla podána dne 1. 4. 2011, tj. před více než třemi lety).

[9] Na základě toho, co je uvedeno výše, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelka neunesla břemeno tvrzení ani břemeno důkazní, pokud jde o naplnění první podmínky v ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., tedy vzniku újmy nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a nesplnila tak jeden z hlavních předpokladů úspěšnosti svého návrhu. Absencí rozporu s veřejným zájmem se tedy již Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť obě podmínky musejí být splněny kumulativně (viz citace § 73 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu